

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

og naar man kunde det, var det væsentligt, fordi de to Hovedpunkter i de gældende Love, nemlig Afgiftsgrundlaget og Afgiftsfordelingen, var bibeholdt. Men det samme Venstre foreslog altsaa nu i Gaar dette Grundlag og denne Fordeling fuldkommen omkalfatret; nu var, efter hvad der stod i Betænkningen, Tiden inde til principielle Ændringer.

Ogsaa det ærede Medlem Hr. Ulrich kunde ved første Behandling i det hele og store paa sit Partis Vegne acceptere de Forbedringer, Forslaget indeholdt, og tilsagde Partiets og sin gode Medvirkning til Forslagets Gennemførelse. Ikke desto mindre følger det ærede Medlem jo Trop med Venstre i dettes Ønske om at omkalfatre Forslaget.

Hvad er da Aarsagen til dette Omslag i Partiernes Stilling til dette Lovforslag, til disse principielle Ændringsforslag, til de mange og ubeherskede og ubetænksomme Ord i Betænkningen, som man i Gaar ligesom undsaa sig ved at nævne, men i Dag har øst rigeligt op af? Hvad er Aarsagen? Er det saadan, at man føler sig snydt og narret i sine Beregninger over, hvad Vejloven af i Fjor kunde bruges til? Man skulde efter de forskellige Angreb tro, at det er det, der ligger bagved.

Jeg gør i saa Henseende opmærksom paa, at det var Venstre i Landstinget i Fjor, som gav Loven dens endelige Form. Jeg citerer herom med Formandens Tilladelse et Par Ord af Landstingsmand Stensballe — de findes Spalte 1729 i Landstingstidenden for 1929—1930. Landstingsmand Stensballe udtalte følgende Ord og udtalte dem med en vis naturlig Selvfølelse:

„Det er da ogsaa i Udvalget lykkedes at opnaa Enighed paa Grundlag af en af mine Partifæller og mig udformet ny Affattelse af Lovforslaget, navnlig af dets § 2, og dette Ændringsforslag er tiltraadt af Ministeren.“

Nu vel, netop denne det ærede Medlem Hr. Stensballes og Partifællers Affattelse af Vejloven er det, som Venstre nu ved anden Behandling vilde af med. Men de Herrer maa jo forstaa — og vil maaske ogsaa tilgive —, at jeg, om ikke af anden Grund, saa af Veneration overfor de Herrer Stensballe og Partifæller i Landstinget, anser det for magtpaaliggende at bringe Forslaget frem til Landstinget netop i en Skikkelse, saa dets Ophav nu kan kende det igen.

Jeg spørger altsaa: Hvad er Aarsagen? Havde man ikke regnet med, at der kunde udvikle sig saa meget offentligt Arbejde af

en lille bitte Vejlov? Er det Skuffelsen herover, som nu skal dækkes af de mange vrede og ubeherskede Ord? Jeg ved godt, at man var imod den første Vejmillionlov til 75 Mill. Kr. Jeg ved, hvorledes man, efter at have faaet sendt Spørgeskemaer ud, gav sig til at agitere i Sognene og Amtskommunerne, saa de $\frac{2}{3}$ erklærede, at de skulde ikke nyde noget, de havde slet ingen Vejarbejder at faa udført. Nu har den lille Vejlov af i Fjor allerede fremkaldt for 100 Mill. Kr. offentlige Arbejder, og mere vil følge efter. Store og vigtige, for vort Vejnet betydningsfulde Vejanlæg drøftes endnu ude i Kommunerne og ventes anmeldt i en senere Omgang.

Det har været sagt saa tidt til denne Regering: Hvad har I udrettet? Hvad kan I skaffe af Beskæftigelse?, og naar man saa skaffer Beskæftigelse og anviser Arbejde, der kan bruges — og disse Vejarbejder til 100 Mill. Kr. kan sættes i Gang naar som helst —, saa bliver man irriteret, som det ærede Medlem Hr. Hedelund sagde, saa siger man: I har utilbørlig pralet med Vejarbejder, vi har fremskaffet. Og saa stiller man Ændringsforslag, hvorefter dette Vejarbejde falder bort!

Heldigvis mægter Venstre og det konservative Folkeparti ikke at gøre dette. Venstre og det konservative Folkeparti kan, som jeg sagde i Gaar, hindre, at Motorfolkene faar den Nedsættelse i Vejaafgiften, som de meget gerne vil have, og de andre dem tiltænkte Fordele; de kan hindre, at Ejere af stationære Motorer slipper for det Irritationsmoment, der har været i Loven: at de skal betale Benzinafgift, som skal anvendes til noget, de ikke mener de burde betale for; de kan ogsaa hindre, at Sognekommunerne nu faar den af dem ønskede Andel af Motorafgiften — disse og andre Forbedringer kan de hindre, men de kan ikke hindre, at Motorloven af 1927 og Vejloven af 1930 fremdeles bestaaar som blivende Love uden Revisionsbestemmelse.

Nu gaar Loven til Landstinget væsentlig i den samme principielle Skikkelse, som der blev givet den af Landstingets Venstre i Fjor; jeg har da Lov at haabe, at Landstinget vil anerkende, at de Principper, vi enedes om, skal blive staaende, men det vil vise sig.

Der er i denne Sag et Lyspunkt — fraset naturligvis det store Lyspunkt, at Vejloven under alle Omstændigheder løber videre — nemlig det, at Amts- og Sognekommunerne ved denne Lovs Forhandling her i Folketinget i Aar vil have faaet en beroligende Følelse ved at se, at i al Uenigheden herinde om Reglerne for Af-